

Arrest

nr. 178 394 van 24 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 17 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 november 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 april 2015 ten aanzien van verzoeker een besluit tot terugwijzing. Deze beslissing werd verzoeker op 18 april 2013 in de gevangenis ter kennis gebracht en maakt niet het voorwerp uit van een beroepsprocedure.

1.2. Verzoeker diende op 7 januari 2016, vanuit de gevangenis, een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 16 maart 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 167 069 van 2 mei 2016 weigerde de Raad ook verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 17 november 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing bij hoogdringendheid moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien aan verzoeker op 18 april 2013 een besluit tot terugwijzing werd betekend en dit besluit, nu het niet het voorwerp uitmaakt van enige procedure, definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Hij benadrukt dat verzoeker te allen tijde van het grondgebied kan worden verwijderd op basis van het besluit tot terugwijzing en dus geen voordeel kan halen uit de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 november 2016.

Het staat niet ter discussie dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 15 april 2013 ten aanzien van verzoeker een besluit tot terugwijzing nam waarbij verzoeker wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te komen. Verzoekers raadsman stelt ter terechtzitting evenwel dat in vraag kan worden gesteld of het besluit tot terugwijzing van 15 april 2013 heden nog bestaat, gelet op het feit dat verzoeker op 7 januari 2016 vanuit de gevangenis een asielaanvraag indiende. De Raad kan slechts vaststellen dat de loutere indiening van een asielaanvraag, die ondertussen definitief werd afgewezen, niet tot gevolg heeft dat een besluit tot terugwijzing zou zijn ingetrokken of opgeheven of dat dit besluit om een andere reden geen geldingskracht meer zou hebben. Verzoekers raadsman weerlegt met zijn vraagstelling verweerders standpunt niet dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker niet tot voordeel kan strekken, daar verzoeker hoe dan ook niet vermag in het Rijk te verblijven en verweerder het op 18

april 2013 aan verzoeker betekende besluit tot terugwijzing nog steeds kan uitvoeren. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij een belang heeft bij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de in casu bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Er dient dan ook besloten te worden dat de opgeworpen exceptie gegrond is.

De vaststelling dat het belang bij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond volstaat om deze vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier

De voorzitter

M. CLAESEN

G. DE BOECK